

Arrest

nr. 153 647 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2010 trad verzoeker in het huwelijk met Q.L., een in België verblijvende vrouw met de Chinese nationaliteit.

Op 8 april 2010 werd door verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2010 werd verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Tevens werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 5 februari 2011 werd door de politie van Nijvel in hoofde van verzoeker een administratief verslag opgesteld omwille van zwartwerk, ten gevolge waarvan hem daags nadien een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Op 19 april 2011 werd uit de relatie van verzoeker met Q.L. een kind geboren.

Op 3 oktober 2013 diende verzoeker bij het gemeentebestuur te Morsel een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote Q.L. conform de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2014 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard middels een bijlage 15quater, aangezien geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Tevens werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 123 451 verworpen.

Op 31 januari 2014 werd door verzoeker een tweede aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 februari 2014 werd door de politie van Morstel een administratief verslag opgesteld omwille van zwartwerk, ten gevolge waarvan hem daags nadien een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar werd betekend.

Op 26 februari 2014 werd verzoekers tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tevens werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 143 047 verworpen.

Op 1 december 2014 verwierf de echtgenote van verzoeker de Belgische nationaliteit.

Op 31 december 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van zijn thans Belgische echtgenote, Q.L. (bijlage 19ter).

Op 16 april 2015 nam verweerder de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.12.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

Als bewijs van bestaansmiddelen legt betrokkene een 'saldibalans' van het jaar 2014 voor op naam van de referentiepersoon. Dit doet vermoeden dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit heeft. Wellicht werd deze balans door de boekhouder van de referentiepersoon opgemaakt. Dit kan slechts als begin van bewijs worden aanvaard. Een dergelijke balans hoort vergezeld te zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken. Het spreekt immers voor zich dat de balans werd opgemaakt

overeenkomstig gegevens die betrokkene zelf aan de boekhouder ter beschikking stelde. In die zin is de balans dus niet afkomstig van een onafhankelijk bron waardoor niet met zekerheid kan gesteld worden of deze een daadwerkelijke weergave is van de werkelijkheid, Uit de balans blijkt ook niet in welke mate de winst geheel ter beschikking is van betrokkene of nog onderworpen is aan bedrijfsvoorheffing, sociale bijdragen en/of gedeeltelijk opnieuw dient geïnvesteerd te worden in het bedrijf. Kortom, aan de hand van het voorgelegde bewijsstuk hebben we onvoldoende zicht op de beschikbare bestaansmiddelen en kan dus niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is voldaan.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over behoorlijke huisvesting beschikt om betrokkene te huisvesten. Ook dit is een vereiste overeenkomstig art. 40ter. Vandaar dat ook om die reden het verblijf niet kan worden toegestaan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende naaste familieleden wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16 april 2015, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste gezinsleden in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker met zijn echtgenote en gemeenschappelijk kind.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals verweerder aanvoert, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoeker. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke

situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele hinderpaal aanvoert voor het uitbouwen of het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst of elders. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoekers echtgenote, net zoals verzoeker in China werd geboren en daar ook is opgegroeid. Hun gemeenschappelijk kind heeft een leeftijd waarbij het zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe omgeving. Het gegeven dat zijn echtgenote vermoedelijk een zaak in België opstartte, vormt op zich in beginsel ook geen hinderpaal om het gezinsleven buiten het Rijk verder te zetten. Bovendien blijkt in casu dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker en zijn partner wisten dat de situatie ten aanzien van immigratieregels voor wat betreft de verblijfssituatie van verzoeker precair was, zodat het meteen duidelijk was dat een behoud van het gezinsleven binnen het gastland niet zeker was. Verder dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Rijk binnen te komen. Wel dient verzoeker te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, in casu voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft de mogelijkheid om een visum aan te vragen met het oog op gezinshereniging en zal de mogelijkheid hebben om terug te keren van zodra hij aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. In casu werd de aanvraag tot verblijf geweigerd daar de stukken die door verzoeker werden gevoegd bij de aanvraag verweerder niet toelaten na te gaan over welke bestaansmiddelen de partner van verzoeker daadwerkelijk beschikt. Het staat verzoeker dus vrij zijn aanvraag tot gezinshereniging te staven met bijkomende stukken welke deze tekortkoming kunnen verduidelijken. Aangezien in deze procedure is voorzien dat verweerder op relatief korte termijn een beslissing dient te nemen, is er slechts sprake van een tijdelijke verwijdering. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet tijdelijk kan laten vergezellen door zijn partner en kind. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat er enige positieve verplichting zou rusten op de Belgische staat om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens is verzoeker van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker onvoldoende de inkomsten van de Belgische onderdane heeft aangetoond.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen alsnog de bijkomende stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd objectief verifieerbare bewijsstukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. In casu is het verzoeker zelf is die een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Derhalve is het de verzoeker zelf van wie mag verwacht worden dat hij bij het bestuur aannemelijk maakt aan alle wettelijke voorwaarden te voldoen. Bijgevolg is het niet aan verweerder om verzoeker uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen maar is het aan verzoeker zelf om zijn aanvraag op afdoende wijze te staven. In het licht van het bovenstaande en gelet op het feit dat aan verzoeker daarenboven op 31 december 2014 een bijlage 19ter werd betekend, waarop uitdrukkelijk staat vermeld dat verzoeker werd verzocht om binnen de drie maanden het bewijs van regelmatige inkomsten van zijn echtgenote over te leggen, kan verzoeker dan ook geenszins ernstig voorhouden dat bijkomende inlichtingen dienden te worden gevraagd of dat hij niet voldoende is gehoord. Verzoeker toont niet aan dat hem niet de gelegenheid werd geboden alle dienstige stukken neer te leggen. Bovendien verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze welke bijkomende inlichtingen hij nog zou hebben aangebracht die het oordeel van verweerder zouden kunnen beïnvloeden.

Noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van de hoorplicht worden aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker gaat niet in op de concrete motivering van de bestreden beslissing en toont aldus niet aan dat de beoordeling gemaakt door verweerder kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken een onvoldoende duidelijk beeld kon worden gevormd van de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote van verzoeker. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat verweerder ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging beperkt verzoeker zich tot de louter vermelding van deze wetsbepalingen en rechtsbeginselen, zonder evenwel in concreto aan te geven op welke wijze deze worden geschonden. Dit middelenonderdeel is dan ook onontvankelijk vermits onder middel wordt verstaan een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsbeginsel, alsook een voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop deze rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en deze louter gemotiveerd wordt verwijzende naar het artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 : legaal verblijf is verstreken.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers legaal verblijf verstreken is.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met enerzijds de gezondheidstoestand van verzoeker en anderzijds het hoger belang van verzoekers minderjarig kind, die in België woont (cf. stuk 2) en verzoekers gezins- en familieleven (zijn echtgenote en kind) in België en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat diengaande evenwel geen enkele motivering wordt gegeven, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker naast een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, ook nog een schending van het motiveringsbeginsel aanvoert of minstens de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel aanvoert.

Zoals verzoeker terecht aanstipt, dient verweerder in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken

onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt het bestuur als dusdanig geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Evenwel is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet. Daarnaast bestaat er inderdaad ook nog een motiveringsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard.

In casu kan niet worden betwist door verweerder dat hij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, met name zijn huwelijk met een inmiddels Belgische vrouw en van het bestaan van een gemeenschappelijk kind dat in België geboren werd. Verzoeker verwijst ook naar zijn gezondheidstoestand. Wat dit laatste betreft, zal verweerder moeten nagaan of verzoeker op enig ogenblik aan verweerder te kennen heeft gegeven dat er problemen zijn met zijn gezondheidstoestand.

Wat er ook van zij, zal verweerder in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling dat het legaal verblijf van verzoeker is verstreken, ook de gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind en het gezinsleven van verzoeker in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze elementen een invloed zouden kunnen hebben op de bestreden beslissing. Hierbij dient opgemerkt te worden dat indien verweerder van oordeel is dat deze elementen geen invloed hebben op de bestreden beslissing dan dient hij zulks vast te stellen in de bestreden beslissing. Het is niet omdat verweerder van oordeel is dat de elementen waarmee hij wettelijk verplicht is rekening te houden, niet relevant zijn in casu, dat hij hierdoor ontslagen wordt van zijn verplichting tot het motiveren van de beslissing die hij neemt.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

Het derde middel is gegrond.

De vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft op zich echter geen gevolgen voor de voorafgaande beslissing tot weigering van verblijf. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van de beslissing tot weigering van verblijf.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 16 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU